

Serair 2

– M.Kemal · 02 Ekim 2010

Seni sende değil
Kendimde yaşamaktı istediğim
Hiç dokunmadan ellerine
Alemin sınırlarını seyretmek gizeminde.
Uzak bahçelerden dinlemek sesini
Esrik çengilerin nağmeleri gibi

Uçurumları meczeden gözlerinde
Soğuk bir iklimde olsa sensizlik
Tutunup kabilmek bir ucundan hayata, ökse otlarınca
Ve zamanın ve kainatın bir yerinde
Kalplerin buluştuğu yerde
Seninle
Bütün ateşlerinde yakılmak aşkın
Tek nefeslik ömürler içinde.
İhtimal ki
Ezelden mazruf bir sırra müptela, sana olan aidiyetim.
Ve ihtimal ki
Bir sürgün gemisiydim
Karanlık denizler gibi, içine çekti beni gözlerin
Ne deniz feneri ne de bir yıldız aradım seyrederken
Lanetlediğin limanlara uğramadım.
Bir sırrın kalbini tutmak istedim sadece
Neden acıyordu içim sana bakarken
Ruhun ruhuma ne anlatıyordu ki
Adımın mecralarında
Çok eskiden yaşayıp ölmüş bir çocuk
Korkularını doğuran geceye aldırmadan
Karanlık içiyordu bakışlarından.
Ve neden
Canı ne kadar çok yanarsa
O kadar çok seviyordu seni.
Ellerin söylemezdi bana bu sırrı dokunsaydım
Misali alemdendi ki onlar
Hakikatte laldı.

Ruhuna açılan kapının ardında saklıydı
Serair dolu sekinesi aşkın
Ve anladım ki
O kapının ardında
Ne sen nede ben vardım.
Mustafa Kemal Serhatlı.